

BODÓ ESIBA GIZELLA

ARANYPOR

B

COG

BODÓ CSIBA GIZELLA

ARANYPOR

VERSEK ÉS MÁSONK
(2013-2015)

ARANYpor

© Bodó Csiba Gizella, 2015

Írta és szerkesztette:

Bodó Csiba Gizella

Fotók:

Bodó Csiba Gizella

Borító kép – Székács Zoltán festménye
„Arany korrózió”

PDF változat:

Berda Jenő

“A sivatag kapujában” (Jordánia, Wadi Rum)

Kedves Olvasó!

Két esztendőnyi idő termését teszem eléd, mint egy szőlőfürtöt, mint egy pohár mustot kínálok Kedves Olvasó! Talán van érettebb, talán akad mi érhetett volna még, de a köd lassan leszáll a hegyekre, a dér megcsípi rímjeim, soraim. Most még friss. A must benned forr ki, ha van türelmed olvasgatni, szemezgetni, ízlelgetni a szavakat, s így leszünk Te is én is gazdagabb!
Reménykedem, hogy ínyedre lesz!

Bodó Csiba Gizella

Maradjunk csillag-közelben

Leírt sorok szálfái között
sorvégi rímek a puha moha,
Örökzöld szavak temető követ
Belepi, de nem tünteti el végleg soha.

Írj! S kiálts az égboltért,
Mit nem ismer millió városi gyerek,
Mű-fények, neonok vakítják el,
Csillag-közelét nem érzik mások
csak sivatagban a tuaregek!

Hajolj közelebb a földhöz,
simítsák az égiek fejed,
ahol születted, ahol
tudni fogod majd, hol van feladatod,
hol a helyed.

(Valamikor 2009-ben, talán egy hajnalon)

Újévi ébredés

Fehér ágakon
néma csend
Mozdulatlanságban
Hang se zeng,
Hosszú percekig a
Figyelő lét
Folytja vissza
A lélegzetét.

Aztán megmozdul
Egy ág,
Leráz néhány
Parányi zúzmarát,
Egy madárszárny,
Egy madár láb
Rezdül, s
Feltámad a világ!

Bp. 2013. január 1.

Kezdetben volt ...

Az éjszaka megkóstolt
És kiköpött,
Mert csüggedt voltam és hideg.
Sötéten nézett,
Talán kacajra vágyott,

Félresöpörte sós könnyeimet!

Lehet ez volt a kezdetek;
Sötét volt minden és hideg,
Ő akarta, a hang megszületett.
Óceánhát remegett erejétől
megsokszorozta önmagát,
Összeállt egyetlen szóba,
És diktálta a Bibliát.

„Kezdetben volt!”

Minden mítosz egy szóval kezdte,
Hogy történetét szóval fesse
Pergamenre, vagy tekercsre
Legyen eredete,
A mese, minden népek története,
Kincs leírva, vagy szájról-szájra
Ősök barlangjába,
csodaszarvas lábnyomába
Őrizték eleiknek létét, hitét

S a hang tovább adta,
belevéste az agyagba,
Majd haragjában összetörte
Valami szétesett! – örökre?

Bp. 2013.

Választott

Hajnal, hús tenyér a homlokomra,
Éledő napfény mellkasomra,
Tüzet rak bordák-ága közé,
Hogy melengesse szívem
hiszen az övé.
Elhamvadtam éjjel,
Most kell az a szikra,
Mi fellobbant, felkarol tiszta újra,
fényperece pulzusomra,
a Föld ütőere dobolja;
talpra, talpra ég akarja
tenyerét is alád tartja,
ébredj, áradj, engedjél be
Összekapcsol földdel-éggel,
Minden reggel oda térdel
Elcsábít gyönyörű fénnel!
Ma Te vagy menyasszonya!

Bp. 2013.

Egy perc emlékezés

Végigmentem az „Egyenes utcán”!
Álltam a Damaszkusz-kapunál,
Hömpölygött a tömeg a sűrű estében
Fürdőajtónál megálltam, benéztem.
Most háború van, nincs „mosoly-Szíria”
Pál ma is menekülne, ha volna még hova,
Lázadozik Egyiptom
véres Algéria és Líbia!
Istenem! Hová tűnt a fordulás aranypora?

Bp. 2013.

Uszadék-fa

Lezúgtam vad folyók sodorján,
most vergődéssel, ringatással, nekikoccanással,
libeg uszadék-fa lelkem.

Köröttem finom íveket ír le a víz-erő,
Kilökött lélek vagyok a partra, aki már hagyja
Hogy rajta az elemek uralkodjanak.

Felismerem, a folyó mi simul velem,
olyan mozgás, mint Univerzum-kereveten
heverés, leesés, mesés.

Uszadék-fa létem koszos hab-csókokat kap,
Magasodom a hullámokkal,
És esti kékörvényben
Felkavarom a csillagokat.

Bp. 2013.

Szélvihar

Nyögtek a fák földig hajoltak,
A szél kíméletlen üvöltött velük,
Visított, míg a fák koronájukat védve
Összeszedték minden erejük!
Ostorként csapkodta ágaikat,
hogy saját testüket ostromozza saját vesszejük.
Miért tombolsz ilyen dühödten,
A hajnalt hamarabb nem hozhatod,
A Hold is elbújt
Dühöddel, Tisztelt Vihar úr,
Csak a sötét erőket támogatom!

Bp. 2013. január 31.

Képzeletem kertje

Képzeletem kertjében barangolok,
Zöld dzsungelében múromok,
Barokk szépség, elvadult virágsorok
Képzeletem kertje, bujkáló patakod
Kövére roskadok! Fáradt zarándokod.

Bp. 2013. január

Bálint Valentin

Hóba írtam a nevedet
Egy szív mellé, - hó-karcolat,
Tavaszz olvadása fújta széllel
Szűz papíron fehér arcodat.

Rajzolgatjuk az életünket,
Fénnyel képet satírozunk,
Vésődik tavaszi, őszi arccal
Látható-láthatatlan mozaikunk!

Bp. 2013.

Néző és tér

Ifjan minden leírtat elolvasol,
Kíváncsiságod sorokat habzsol,
átrágva sok száz kötet kalandja,
gimnáziumból tódulás
dán királyfihoz a teátrumba.
Iszod, iszom a szót, minden időket,
Aztán egyszer csak „éled” a történelmet,
Megelevenedik udvartartás és komédia,
Már úgy érzed minden színt ismersz,
szívesen behúznád a függönyt,
már minden untat, azt hiszed
a világ egy kalap alatt, - Uraim
„Nincs új a nap alatt”!
És az idő halad!
Korán ágyba bújsz,
sötétben hagyod könyvtáradat,
szemed sem fárasztod képekkel,
nem mosolyogsz avitt humoron,
az estékben minden oly monoton

- Mi történt?
- Ennyi volt az élet?
- Ennyi?

Hamlet Te is ezt kérded:
„Lenni vagy nem lenni?”
Megiszod gyógyteád,
Lassan forgolódva álomba szenderülsz,
minden regényből álmodsz egy kicsit,
bebarangolsz néhány üres szobát,
a világot - odaát!

Bp. 2013. febr.12.

Nem létezők

Egy ajtó, egy fal, egy világ
Választ el Tőled,
S Mindentől!
Kopogtatok, lebontok,
S a világ tetejére írom
A neved!

Egy ajtó, egy fal, egy világ
Csak én hiszem, hogy
Elválasztanak,
A valóságban láthatatlanok,
Nem létezők az ajtók, a világ
A falak!

Bp. 2013, február 19.

Vidámító

A nap megrázta aranytincseit,
s homlokomra permetezett
Izzadtság cseppeket,
Pilláimról szárítgatta
A gördülő fényes könnyeket!
Meggörgette virágos szoknyáját,
Mosolyt csalt elő, s nevetett!

Bp. 2013.

Suttogás

Lassan bújok,
de majd jövök,
a jégből is feltörök,
ha rám ragyog
a Nap, a fény
rajtam áthalad

örök örömmel
köszöntök
várva várt
tavaszt!
A hó felett,
a hó alatt!

Bp. 2013.

Minden hullandó

Hajszálaim a párnámon,
Mint talált tárgyak
villamos-végállomáson.
Söpörném, mint a frissen
Hullott havat,
De karjaim erőtlen lehullanak,
Elfekszenek testem mellett,
Tettek, amikor tenni kellett.
Hósapkás tetők eresze alatt
Hajnalfény ébreszt madarakat,
Egy puha toll tőlük is útrakel,
Csupasz ágon picinke énekel.

Bp. 2013. február

A tél utolsó tánca

Ledobta csámpás cipőjét a tél,
Kabátját kitárták a böjti szelek,
Sápadt arcán olvadt
hólé-könnyeket pergetett.

Öregnek érezte magát,
S hogy minden tagja fáradt és beteg,
Hogy idejét kitöltötte,
Sokan a végét várják, s hogy mehet!

Hát nem! – morogta mérgesen.
Nem ti mondjátok, mit tegyek,
Nem ti parancsoltok,
Nem ti, ti folyton siető gőgösek!

Ha nem álltatok meg gyönyörködni
Mikor ráztam szakállamat,
S amikor szikrát szórtak a jégcsapok,
Akkor most egy utolsó tánccal felkavarlak,
Hogy megemlegessetek, csak várjatok!

Ha a fenyőkórus éneklőt hiába várt,
Decemberi csendemben nem sétáltatok,
Akkor most egy utolsó tánccommal felkavarlak,
Hogy megemlegesetek, csak várjatok!

És fújta a havat három éjjel,
És földhöz vágta a villanyoszlopot,
És felborogatta a kamionokat,
S már nem magában fortyogott.

Vadul söpört végig Európán,
Fél karral lezárta az utakat,
Béna lett lélegzetétől a fél földrész,
Hegyekké dobálta a sok havat.

Majd ha én mondom; - készülök,
Majd ha én átadom helyem,
Akkor jöhet a langy meleg,
ember nem diktálhat nekem!

Bp. 2013. március 21.

Arany április

Az ég arany mezején
Arany bárányok
Arany gyapját,
Arany fény fürdette.
Az arany fürdővíz
A földre hullt
Arany-esőként,
Aranyvesszőkre.
A húsvéti ragyogásban,
Arany húrokon
Zengett az éteri ének,
Ég és föld között,
Aranyos pacsirták
Áprilisnak – áprilistról
Meséltek.

Bp. 2010-április 4.

Egyetlen arcom

Egyetlen arcom van,
Az árnyalataiddal,
Melyet rám vetítesz

Megtörve árkait,
Fényt csíkozol barázdáira,
Vagy árnyakat fektetsz szememre,
Mielőtt átadod neki a hajnalt.

Egyetlen arcom van,
Fogoly!
Rabul ejti a Nap
S homlokomon trónol,
Majd szememben kettéhasad,
Míg le nem hunyom,
Amikor borzongásod fodrozom.

Egyetlen arcom van,
Ezen fényezem tükrödet
A Holddal felkelek,
S mögé rejtem életemet!

Bp. 2013. március 23.

Kérdések

Bíbelődtél-e arcommal,
Homlokomra festettél
Fogyó hold-ívet?
Egymás mellett,
- Veled szemben-,
Hogyan ültettél
Szivárvány gömbben
Száz apró könnyet?
Mosolyogtál-e
Amikor piros festékkal
Finoman színezted számat,
S a fej elkészülte után
Hogyan illesztettél lábat?
Bíbelődtél-e lelkemmel?
Vagy a terved nem én voltam?
Az nem lehet,
Senki nem keresztezheti
A Te tervedet,
Én meg csak kérdezek,
Kíváncsi gyermeked,
Hogy lehet, hogy lehet?
Egyszeri minden alkotás,
S mégis más és más
Minden Kép-más.
A torzítás mindig
Saját firkálmányunk.

Bp, 2013.

Pünkösöd reggel

A szél befurakodott
Finoman enyelegve az
Akácvirág szűz fürtjeibe,
Az ágak között plédet
Terített az ég kékje,
S leheveredett, miközben
Ág-levelek ernyője legyezte.
A bodza ráfolyt szőlő karójára,
Minden a másikat akarta
Érezni, karolni, venni birtokába,
Túlnőni, átnézni ki a napvilágra.
Csak a lelkem húzódott vissza
A tobzódó burjánzásban,
Csak a lelkem bújt
Önnön árnyékába,
Nem locsolta sem este,
Sem reggel az áradó
Pünkösöd boldogsága.

Velence, 1913. május – pünkösöd vasárnap

Csavargás Duna-Tisza között

Pipacsok terítettek érő búzának
Vörös szőnyeget,
Az árvalányhaj belesápadt,
Az eső meg eleredt.

A rózsapírú vadrózsában
Már lobogott az őszi csipke,
A nyárelőben már ott illatozott
A betakarítandó kéve.

De nem tudhatod, a holnapi jég
Hol arat halált a kalászon,
Milyen forgószél söpör majd végig
Pusztítón és szárazon.

Május, mennyit ígérsz!
Kincses minden ligeted,
Boszorkányos gyorsasággal
Orbánnal holnap elveszed!

Május, illatos ajándékokért
Rég idők óta nem mondunk köszönetet,
Nem hozunk pogány áldozatot,
Fát sem állítunk neked.

Ritkán barangolunk rétjeiden,
Mert már rétek sincsenek,
Pedig ez áldott föld alá helyezted
Minden kibújó kincsedet.

Ma térdig gázoltunk gazdag fűben,
És felfedeztünk tünt virágokat,
Izmos lovak játszadoztak, s a
Pásztor kutya előttünk szaladt.

Minden itt van ezen a földön
Duna – Tisza között kicsi éden
Ősszel megnézlek újra,
Dús tavaszodból mennyi vész el.

Bp. 2013. május

Tükröm-tükröm

Belenéztem a tükörbe,
De elhomályosítottam szemem,
Ne lássam a szembenézőt
Azt a gyengét, azt a félőt
Aki számtalanszor bizonytalan,
Akinek minden adva van,
De ha belül nem élek, hasztalan.
Mert a külső élet széll-el-bélelt
Elfújhatja az első vihar,
Szép máza lepereg hamar.
Napra terített múmia,
kinn csontszáraz minden ruha.
Aki már nem az ki egyszer
Benne volt, ragyogó, repkedő
Madár lélek,
Belül csendes sírboltban élek,
A tükörben a visszanező múlt,
Min ezer barázdát rajzolt
Ez arcra, álmok szent borzadalma,
Néhány évszázad kín-keserve,
Ki hiába érkezett újjá születve,
Minden élete – feledve,
Most úgy érzem nem léptem előre
Nézem magam a tükörbe'.
S akkor az ablak üvegéről
Egy huncut csík a napkeltéből
Végig siklik homlokomon,
Feltöri a szem-pecsétem
S csak nézem a fénnel itatott arcot,
vasalt, frissen festett glancot,
Azt hinném külső varázslat
Ami mosolyra húzta számat,

De érzem a belső olvadást,
Az új arcnak küldött ujjongást
A szívem tapsolja.
Tapsra tapssal válaszolok
S a nagy belső Rendezőnek
Mélyen meghajolok!

Szemem égékben ragyog!

Bp. 2013. június 1. szombat reggelén

Hiába ...

Megnyitottad előttem a tengert,
Vezettél köves hegyeken,
Mannát szórtál az égből
Oltsa éhségem, legyen eledelem.

Térdig járattad a lábam,
Bekötöttetted a sebeket,
Nyavalygó, kétségbeesett sírással
Pakoltad meg a szekeret.

Az út alatt elkopott ifjúságom,
Eltemettem mindent mi éltetett,
De követtem, amit kértél,
Vajúdva másztam a hegyeket.

Kőbe véstem a kívánságodat
Negyven nap, negyven éjszaka
Már a Kánaán síkjára láttam
mire szóltál; nem jutsz el oda soha!

Velence, 2013. június 16.

Pipacsmentő

Az árokpartok szemét dzsungelében
Vértócsaként pettyeztek a pipacsok
Kötényembe fogtam volna mindet,
Mint lepedőn maradt kárhozatot.

Apróságok

Hajolj a fákhhoz,
Kapaszkodj erősen gyökerükbe,
Fogjátok egymást, ha sodor az ár,
Bár a hullámok szakítanának,
Váljatok eggyé - vele!

*

Egy vízcseppben egy egész világ feszül,
Gömbjében a napot hordozza, amikor
Egy virág vagy egy levélszálon megül.

*

Havas hegycsúcsok magassága
Növekszik a havasi gyopárban
Ezüst levelei hószín gyapjában!

*

Tarts velem

Tarts velem s én oldaladon leszek,
Szeretőd, bordád, barátod, kedvesed,
Vagy fegyvered, ha fenyegetnek,
Ki békével hozza békességedet.

*

Hársfák alatt

A hársfák illata; szeretet aroma –
Elkábított ezúttal is Szent Iván éjszaka.
Betöltötte a füledt estét,
Mint Afrika friss vizesése, Viktória
Áthömpölygött a lombok között,
a kókadt leveleknek szórt permetet,
Az egész napi tikkasztó révület után
Minden nyomást felemelt, elengedett.
Hársfaillat – beitalak, mint mámoros
Ifjúságomban a gönci hordó levét,
Hársfaillat, borok lázongó íze
Ti adtátok az élet leheletét!

Bp. 2013. július

Talán ma

Reggelente mikorra összerakom
Minden csontom, mit tekergettem
Mint a Rubik-kockát,
A gerlék akkorra elduruzsolták
A köszöntőt, orosz földből származó
Nyírfa ágon,
Már csak a kávémat várom,
Mikor a kukás kocsi belerondít a

Csicsergő csendbe,
De minden rendbe'
Hisz a világ zajok-csendek főzete,
Por és oxigén szőnyege,
Lazán összekötött csokor,
Hullámozó galagonya bokor,
Mint reggeli hírekben a politika,
Min este már átvágtatott, nyesett
Vágott a tisztelt hallgató,
S az esti krónika.
Most bekacsint az új reggel,
Megemelem takaróm; hát legyen
Új napom, nézzünk szembe egymással
Mit tudok kezdeni én a mával,
S a Ma mit kezd majd velem,
Ha alkatrészeim kockába rendezem,
Hisz mindenhez dupla idő kell már,
De nem engedhetem, hogy a színek
Ne találkozzanak a sarkokon,
Hiszen minden ki van találva,
Kicsit még forgatom;
Talán Ma!
Talán Ma?

Bp. 2013. július 21.

Mozdulatlanok

A tárgyak mozdulatlanok,
Mint halott fák őszi ártérben,
A hídon már-már átértem,
Ami az életfolyó felett recsegett
Sokat látott öreg pallóival.

A tárgyak mozdulatlanok,
Én már elbújok hóhullám elől,
Pedig a nap ragyog – tébolyultan,
Hőségében régi szerelmek
Illata, sóhaja ájul emlékeim
Zsúfolt dobozába.

A tárgyak mozdulatlanok,
Egy pohárba töltenék pezsgő életet,
Hogy táncra perdítsem őket
Hőgutás vasárnap délután,
Ahol csak ők vesznek körül

S esélyt sem adok, hogy
Megelevenedjenek;
A vég mindig egy kezdet

Az ő számukra is, ha kíváncsin
Kicsomagolják valakik, valahol
De csak ha átértem a hídon,
S a parton lebukik Napom!

2013. július 28.

Egyiptom „orvosainál”

Hathor Te vagy!
Hathor Vagy Te!
- Mondta Emil –
Az oszlopon rámutatva
A tehénfejűre, majd rám, a nőre,
S behajtott bennünket
A templomi mély anyaölbé!
S mire kijöttünk, a Nap kígyója
Végig siklott a tempel falon,
A harmadik hajnalon
Indultunk a sivatagon
Átszelő utakon
Ősi misztikum nyomán
Megnézni Szobeket,
Aki gyógyított tízezer éve,
S ahogy odatartottam
Kezem lakhelyéhez
Ontotta ma is energiáját
Krokodil feje a
Tenyerem közepébe!
Oszlopok között, szent romokon
Köveken és homokon
Áramlott a végtelen energia,
Gyógyultan tértem haza!

Bp. 2013. július

Kart-karba öltve

Van hol a kar-karba öltve
Máshol a puska csőre töltve,
Mindenütt mások a szokások,
S amíg emlékezetembe leások
Mi volt ez – krumpli verem
Vagy lövészárók?
Melyik oldalon állok, álltok?
E ketté vagy százfelé hasadt világnak
-, mintha már nem ismerné a békét -
Tarkómon érzem jéghideg végét
A ránk szegezett földindulásnak.

Csőre töltve, csőre töltve
Ezer emberöltőre előre,
Honnan ered ennyi gyűlölet?
Miért nem adod a kezed
Jobb dolgokhoz, mint a vérontás,
Zsigerekben a rontás,
nem évülnek el a pusztító gondolatok!
Talán fel kellene menni a hegyre,
Elcsendesedni, figyelve
Mit diktál, kopogtat a lelkiismeret
Az elaltatott, az elnyomott,
A rég meg nem hallgatott
Belső hang,
Meggzúntetni a hangzavart
Amit a világ szít át az éteren,
Világhálón a neten,
Neked s nekem!
Tisztelettel kérdzem
Ki dönti el; - kar-karba öltve,
Vagy a puska csőre töltve,
Hogy melyik oldalon állok,
Fegyvert árulok, vagy ...
Békéért kiáltok, melynek
Csak EGY az oldala,
Sorakozzunk fel hát oda
Ahol a Béke pallosa
Kimerülten lábhoz téve
A harcnak vége! Vége!

V É G E !

Bp, 2013. szeptember 10.

Megszólított az ősz

Az ősz ködfelhőre ül,
A nyár körül minden kiürül,
Fogam alatt roppannak a szőlőmagok,
Leszüreteltem, vagyok
Mint a fürt nélküli tőkék,
Mint októberi strandon
A hideg medencék.
Vörös telihold úszik a képbe,
Nyárvégi vég
Nem próbál vigasztalni
Beteker a szélbe
S bizonytalanná teszi lépтеim.
Leülök hát a levelekkel párnázott
Nyikorgó hintaágyra,
Arcomra foltokat fest

Az alkonyi lombnak árnya,
Egy dió még kapaszkodik
Egyetlen szállal a bundába,
Aztán lábamhoz érkezik
Megadó koppanása,
Hiába, na! Délben még
Melengethet az égi kandalló,
De este már jó hűvös
a párna ránca.
Megint egy őszt!
Vagy még csak őszelő,
Hisz éjjel még diszkó dobolt
- monoton dorong - a kemping
Óriás sátrába'.
A hang felfelé dübörög
Morzsolom, mint a szőlőszemeket,
Ősz, majd a csendet is permetezed,
Mire teljesen te uralod
A hegyeket, vizeket,
Az öreg csontokat,
Ketyegő szíveket,
De lám egy alma mosolyában
Kéred; – ne végy tragikusan, - ne vess,
Hiszen csak pár hónap, kiebrudal a tél
És száz színemmel én is elmegyek!

Bp. 2013. szept.-13

Imbolygok a létben

Imbolygok a létben,
Mint a fa letört száraz ága,
Kénye kedvére himbálja a szél.
Imbolygok a létben,
Mint ki teliholdnál
Félálomban lépdél
Képzelt vár fokán
És semmit nem ér el.
Nem tudom, mi felé haladok,
Vagy mikor zuhanok
Vagy mozdultam-e egyáltalán.
Imbolygok, mint a szél-
Dédelgette bambusz csengő,
Bús bűgő hangja vidámra vált
Ha átöleli a szellő.
Imbolygok, mint a levegőn
Átlibbenő frissen mosott
Ruha illata,
Mint a busz zaja
Lecsurogva a dombon,

Mint a sziréna vijjogás
Jóval túl az utcafronton,
Mint a madár surranás,
A mókus ágról-ágra ugrálása
S a gondolat hirtelen tisztulása;
- Hiszen imbolyog minden!
Talán az egész világegyetem.
Talán a Föld most fordul
Másik oldalára,
Talán a közelgő ISON bolygó
Himbálja köröttem
Az elvesztett stabil pontot?
Hová dobjak horgonyt
Ha minden imbolyog?
Lehunyam szemem.
A ringó imbolygások,
vítükrén a körkörös hullámok
Lassan elsimulnak,
az esti csendben
Minden mozdulatlan!

Bp. 2013. szeptember 25.

Vérszínű vadszőlő

Mint a vér, folyik
A vörösre érett levél
A zöld-opálos őszi lombon.
A folyondár leér az ágtövekre
Mintha gyökeret verne
fegyvere az életet lopja el
A fától, az karjával ficánkol,
A szél is segíti, de a liántól
Meg nem szabadítja.
Élősködők mindenhol akadnak,
Állatok hátára tapadnak,
Vagy gondolattal körbefonnak
Erőszakosan kínálkoznak
Telefondróton vagy az utcasarkon
Utánad nyúlnak csápjaikkal.
Ő csak szép, vörösben izzó
Vadszőlőlevél, de folytja a
Lombozatot, uralja a homlokzatot
Nemrég meszelt falon.
Ő csak élni akar,
Neki a fák ága az a kar
Melyről azt hiszi neki tartva,
Érte nyúlik a magasba,
Így hát befonja vérszínével
Szép is, de a lényeg vész el

Alatta, ha nem erősebb aki
Élni hagyja szép, őszi lombok között
Folyik – folyik a szalagja
Majd a tél learatja, s
Egy dombon hagyja vérbe fagyva!

Bp. 2013. szeptember 27.

Randevú

Negyedszázadot vártam,
Hogy megkeress!
Huszonöt éve vársz reám,
Hogy felhőkön túlra vezess!

Amikor hívsz, én itt leszek
S követlek majd,
ahogy hajdan - jöttöd
Után követtelek!

Az út akkor felragyogott,
Világították csillag-szegecsek,
Fehérek voltak az éjszakák,
Ahogy átölelt szereteted.

Követjük mindig egymást,
Hol előbb, hol később fordulunk,
Egyszer azon a nagy közös Téren,
Időben találkozunk!

Bp. 2013. szeptember 30.

Apró neszekben

Az égi nedvvel fényesített levelek között
Átsuttog a fátyolos üzenet,
Hallgatom, mosolyt küldök Neked,
Ágakra fektetem kezemet!

Apró neszekben társalog ég a földdel,
Rezgések ritmusában jönnek feleletek,
Nem mobilomra, suttogón közvetítő
Lombokra figyelek!

Bp. 2013. okt.

ARANYpor

Aranyporban agyag betűk
A port még a születéssel,
Agyagbetűt – élet lapjairól –
A szélvihar fújja széjjel.

Behintik az első lépést,
Az utat angyalszárny seperte,
De az angyalok sem szárnyasok
A betűket megtévedtek szórják szerte.

Mire megjáród a sivatagot,
Porral már szemed is telve,
Értelmetlennek láthatod, ha az
Aranyat nem a szíved gyűjtögette.

Majd egyszer jobb lesz – mondták Apámnak
És Ő dolgozott és dolgozott
Aztán elment csendesen,
S csak halk szavakat hagyott!

Aranyporban agyag betűket,
Amit semmi el nem moshat
lélekszelencémben őrzöm
Nytottan minden kornak!

Sors-húrok

Át meg átszóttél,
Elrejtettél, felszínre hoztál
Dalokba mélyesztettél
Vászonba csavartál.

Át- meg átszóttél
Akartál, meg nem akartál,
Felhőkbe is beleláttál
Elúztél, felmorzsolttál.

Át- meg átszóttél
Minden étellel közel hoztál,
Fenyők tűjével halálra szúrtál,
Lehelettel meggyógyítottál.

Át- meg átszóttél
Zene húrján játszottál
Életemmel – alkottál,
Száz világon áthúztál.

És csomók ragadtak meg palettámon,
Rögök tapadtak meg sáros csizmámon
S a szél koszorút font hajamba

Miközben át meg átszóttél,
Belenézhettem magamba,
Végül ott lássam arcodat

Életeken át elhallgatott,
Ki nem mondott,
Kiordított könyörgő
Szavamba!

Bp. 2013. okt.4.

Helyen vagyok

Helyen vagyok?
Vagy szétesem, mint a por,
Mit a kor szele zilált szerte,
Hogy ne legyek
Szépre, jóra telepedve,
Mert nem ezt várja – a világ ma!
Állok-e egyenesen, mint az ecetfa
Erkélyem sarkában vigyázban
aranyba öltöztették október havában,
hogy ne gyásza jelezze létét.
Szétesem-e, mint a görögarc
Kinek profilját sárguló zöld levelek
és a természet állították egybe,
De néhány levél lehullott,
S más formát öltött reggelre.
Honnan tudja, aki tudja, hogy
Helyen van, s hogy mikor kell
Tovább mennie,
Mikor hogyan száll fel
Anyagformából a Szelleme?
Helyen vagyok
Mint a kő,
Mint a por,
Mint az évszakok,
Mint fán a lomb-hajzatok,
Mint a megérkezett
Puha avar mozaikok,
Mint őszi égen a
Hömpölygő súlyos felhő,
Mint a kendő
verejtékező homlokon,
Mint a szellő
Azon a napon,
Amikor nekem énekelnek,

Vagy elfogadják a csendet,
Mint szép telek zenéjét,
hol a porszemek egyesülnek
A kezdetiek és a végiek,
A földiek és az égiek.
Helyen voltam, vagyok és leszek
Mert elfogadom, ahová küldenek.

(Ez őszi reggelen néhány pillanatig
minden rezzenéstelen – !)

Bp. 2013. október 21.

Novemberen túl

Elindultál, mint a november
S végig jártad halottaidd,
Mit nem ők kértek,
Inkább neked volt rá szükséged.
Elindultál, mint a novemberi
Első napok, előkerültek a kalapok
És a sálak, takarói a náthának,
Megtorpantál ugató köhögésekben
mintha nem volna miért továbbmenni
A temetői ösvények között
Elfoszlottak a tapadó ködök.
Még birkóztak ugyan a nap előtt
Reggelenként, s a tűzlovag
Mint jó apa nézte, hagyta
Végül legyőzte néhány
Jól irányzott fénysugárral.
A reggel, majd a dél
Így nem a halállal,
hanem napfény pallosával
érkezett, hogy a rövidülő délután
megtérhessen a csillagokhoz,
akik várták meg-meg remegve,
az egyre hosszabbra nyúló estbe.
Vártál Te is, nem tudtad mit is
Keresve e nagy szünetbe,
mi elmúlás és a születés között
ott hagyott deresedőre
koptatott gondolataiddal,
Mi hajnaltól estig nem enged pihenni,
Kérdéseidre nem jött válasz semmi,
Csak a depressziós eső kívánt bekopogni
Az elhomályosuló ablaküvegen.
Ez a hónap mind között a legnehezebb,
Hiába maradt köntösödben kis nyári meleg,
Minden tartalékok gyenge lábon áll,
De a várakozás ideje vár,

hogy feltölthessen örömmel!
November - Nem tartóztatlak –
Nyugodtan menj el!

Bp. 2013. október 24.

Nap-találkozás

Hajnalban – útban a főváros felé –
Pikkelyes szürke kígyó úton
Halkan dúdol bennem a hang,
Hogy erőt adjak magamnak,
S hálát a reggelért.
Az út végén, az emelkedőn
ketté hajtva a ködöt,
vörös félholdként kel a Nap,
megbabonáz, emelkedik, emelkedik
kocsim rohan énekem egyre hangosabb,
a dal akkor szakad fel szívemből
és gyönyörű hangot ad.
Megállnék felkapaszkodni kocsi tetőre,
Hogy kitárt karokkal üdvözöljelek
Fenséges tűzgolyó! Betöltöd Keletet,
Az út végén ragyogva vársz, - egy pillanat -
Lassítok, hogy megtegyem – de már a
Gondolatra szinte elém gurul fenn a
Dombtetőn a hatalmas, remegő fényesen
Mindenemmel én is emelkedem, emelkedem
A Nap rám folyik, és együtt növekedünk
E reggelen!

Bp. 2013. november 6.

Homokóra

Két könnycsepp,
Vagy két körte,
Lombikpár vékony üvegje?
- ez csak a forma, -
vékony derekán
lassan csurogva
menetelnek a porszemek!
(Mint a karámból
Terelt állat, kit
Szűk átjáró várat
Lépésnyit
A vágóhíd felé.)
Fenti térből
Lenti gömbbe,
Beletelik kis időbe,

Míg lassan leér
Az üvegtölcséren át
Fogyó Idő!
Amikor minden
Homokszem megérkezett
Csak nézem
Ezt a „letelt”,
Vagy „beteljesedett”
Időmérő apró szerkezetet;
Te engeded lassan
Elfogyni perceimet,
Éveimet? – Nem!
Belül ketyeg az óra,
S az sem hiteles,
Csak a szóra
Kell figyelnem,
Majd mennem
Ha kéred!
Egyetlen szóra!
És a homokóra
Felső bugyra,
Akkor már üres lesz!

Bp. 2013. november 16.

Ballagunk és reménykedünk

Csak ballagunk sárguló avarban,
az utat nézve lehajtva fejünk,
messze érünk vagy maradnak elvarratlan...?
csak ballagunk és reménykedünk!

Bp. 2013.

Szavakat keresek

Talán a csend
A legjobb szó
Decemberre.

Talán a hó
A legjobb szó
Elmerengve.

Talán a szánkó
Havas úton
Messze futva,

Talán ki mindent

Átélt megáll,
És tudja;

Hogy ballagni
havas, csendes estében,
mint mécses-fény mutatja,
mi bújik a mélyben
Az ember lelkében?

Talán a szeretet!

Fény-lélek-szeretet
Talán nem is kell tovább
Szó – hogy keresselek!

Bp. 2013. november 25.

Ébresztő

Szél és víz dobta partra
Csontos ágam, kiabáltam,
De lélek sem járt arra,
Hol a zúgó bős sodrása
Magával ragadta
Mi útját állta!
Utánam nyúlt az éjszaka
Száz polip-csápja
csaliját kidobó villanó pláza,
csábít, bekerít, rabságba ejt
hálójával város sarkok
karéjában leskelődő
szivárvány áruháza.
Vergődsz kártyák,
Bónuszok, démonok
Csapdájában eladósodva
Egy egész hónapra,
Vagy száz napra.
Idegeid a harag
Már szétszaggatta,
Számláid számolva
Riadsz álmokból
Verejtékben úszva,
új napra!
Új nap? Új csapda?
Rémálmok holnapja,
Hajdani kis sarki boltok
Ajtaja becsapva, lakatra.
Becsapva még annyi más is
Ki mind azt a jobbat várja.
Induljunk!
Elé kell menni - fogadására!

Szórja aranyporként...

Emlékszem a szappan
Jó illatára, amikor
Friss hideg vízben
Megmostad magad.
Napon szárított
Lenvászon kendővel
Szárítgattad illatos hajad.
Mára eltűntek a szappanok,
A hajnalok nem a
Forrásnál találják,
Lavór helyett
a kád szélén tusfürdők,
Kellékei a rohanásnak.
A verandán ruhában
Puha házi kenyér,
Milyen jól esett a friss tej,
Ma egy kávét iszol állva,
Menned kell! Menned kell!
Félszázad képei
Villannak fel, mintha
Nem is a miénk volna,
Így karácsony előtt
Emlékeztetnek arra a voltra,
Ami ifjúságunk
Illatait, szirmai
Szórja aranyporként
Az adventi csokorra!

Bp. 2013. november 26.

Égi galéria

Csak az ember képes arra,
Hogy az eget hosszan kutassa,
Hogy a vonuló felhőben felfedezze
Angyal szárnyait, vagy egy kecske
Szépen sodort szarvát,
Keresi az égnek sarkát
De az ráborul, mint kápolna kupolája
Száz freskó minden figurája
Felvonul, elvonul az égi kárpiton
Hol a Teremtő keze nyúl érted,
Csak nézed, úgy látod lemondón
Legyint, de nem!
Egy más formában újra nő,
Gobelint gobelinre sző
Az égi nagy szövő.

Kiállítását megmutatja,
vagy egy záporral könnyedén
elmossa az égi akvarellt,
figyeled hogyan terelt
végig e fenséges galérián,
csupán azért mert észrevett,
hogy bámulod a kék eget,
-, mint egy mozi nézőterén,-
hogy játszani kezdik filmedet.
Várom Uram, hiszen tudod;
Kíváncsi gyermeked!

Bp. 2013. november 26.

Ez számít...

Ugyan hagyd! Mit számít,
Hogy fázik a lábam?
Amikor a Tied földet nem ért,
Elsötétült, s zengeni kezdett az ég!

Ugyan hagyd! Mit számít,
Hogy szomjas vagyok?
Amikor a Te szád kiszáradt
Ecetes spongyát nyújtottak a zsoldosok.

Ugyan hagyd! Mit számít,
Hogy néha félek?
Amikor a kertben imádkoztál
Vérben csöppent le veritéked!

Ugyan hagyd! Mit számít,
Hogy hajnalonként veszettül ver szívem?
Amikor kakasszóra a Kőszikla is
Háromszor tagadott meg! Igen!

De ne hagyd, hogy napjaim
Taposó malom forgásában éljem,
Ha nem érzem át a kint, a véget
Életem hiába volt! Egyet hagyj,
Ez számít; a Reményem!

Bp. 2013. november 28.

Mi új a Nap alatt?

Mi új a Nap alatt?
Minden és semmi!
Új-e az esztendő?
Új fogadkozások,
Vagy újra fogalmazott
Átkok csapkodnak át
Az út másik oldalára,
Netán végre-valahára
Elénk lép vidáman
Boldog Új Esztendő?
Nem unottan a naptár
Nyitó lapján,
Hanem józanul
Az év első napján.
Vállunkra teszi a kezét
És sétára hív,
A tiszta levegőre,
Vele tarthatunk beszélőre,
Ahol a beszélő
És a kérdezője
Szelíden hallgatják,
Hisz szavak nélkül
Is értik egymást,
A csend senkit nem bánt.
Ismeretlen a zűrzavar,
a felcsattanó hadova
A hírhozók minden szava
Békéről regél,
Ismeretlen a – mi mennyit ér?
Az éterben finoman
Zenél a harmónia.
Nem hagyunk magadra,
Hogy boldogulj esztendő!
Hanem együtt vagyunk
S együtt hagyunk
Magunk mögött
Sötét kárhozatot,
Nem öntünk mindenre
Újabb pár konyakot,
Lemondón, hogy
- majd csak lesz valahogy!
Hisz a kicsi Cél is
Fogja a kezünket,
Mellettünk ballag,
A fűre leültet,
Őriztük földünket,
Hizlaltunk állatot,
Van mire néznünk
Az új napot,

Holnapot segítünk
Buszra felszállni
És köszönünk mindenkinek!
Egy család vagyunk!

Boldog Új Esztendő
Együtt boldogulunk!

Bp. 2013. dec. 21.

Kereső

Mi volt a TEGNAP-Előtt?
Mi lesz a HOLNAP-Után?
Kérdem én állva a Mában,
Egy bimbóban, vagy egy urnában!

Hol voltunk tegnapelőtt?
Hol leszünk holnapután?
Nézem a Holdat bután
Az bölcsen visszavilágít reám.

Ezer évekkel ezelőtt kérdeztük,
S talán megkérdezzük ezer év után;
Mit tettünk Tegnap-előtt?
Mit teszünk majd Holnap-után?

Megkapjuk-e valaha a választ,
Rálelünk-e mézszín homokba'
- Kihordjuk-e, mint a gyermeket,-
Hogy felemeltessünk a csillagokba?

Bp. 2013. december 21.

Vártam

A kapu halkán zárult mögöttem,
Az ablak kinyílt a világra,
Friss levegőre, Új Évre kitárva.

A Tegnap lezárult végérvényesen
Ma nem kell figyelnem másra
Csak a kertek alján közelgő Messiásra!

Bp. 2013. december 21.

Üzenet

Hátam mögött Tegnap,
Szememben a Holnap,
Mi a mondandója betekintő Holdnak?

Ahogy a Föld gyorsul,
Én akképp lassulok,
Ez hát üzenete;
Nem e-világnak vagyok!

Bp. 2013. december

Álom bolondja

Álmomban egy bolondra vigyáztam,
Lehet, hogy e bolond én magam vagyok?
Hány bolond éjszakán zúgtak el mellettem
Bolygók, boldog csillagok?

Korok-viharában

Keletről homokvihar támadt
Mindent beterített porral,
Mint aranybrokát lepel feszült
A varázsgömbre, mi eltűnt e korrall!

Süllyedtek mélyre városok, falvak
Kipusztult erdők nyoma és fegyverek,
Útpályák tűntek el homokszemekben
Hombárok, szárnyas-gépek és repterek.

És a szél csak fújta, hordta takaróját
A szemérmetlen tobzódó világra
Üvegtornyok, üzlet-mamutok
Sodródtak, temetkeztek mélyen alája.

Még csak sóbálvánnyá sem váltunk,
Szétporladtunk, mint homok-hegyek
A jégszirtek is felénk indultak,
Hogy lábunk előtt tengerbe vesszenek.

Aranykorok jöttek, múltak
Az ember nem becsülte meg,
De lám száz világégés után is
Gyenge arany-kikerics a hóban
él, megre meg!

"Aranykor" (Jordánia, Petra)

Békés ünnepet

Havas a táj,

csendesek a házak,
már szundikálnak
a kapuk, az ablakszemek,
miközben odafentről
kis hullámokban
érkeznek a földre
csillogó pihébe
csomagolt üzenetek:
- legyen béke Bennetek!

2014. január

Néző-pont

Semmi sem túl sok,
Semmi sem túl kevés
Ha az rád fonódó ragaszkodás
Ha az lefejtő elengedés!

Semmi sem túl sok,
Ha adhatok fehér éjszakán
Semmi sem túl kevés
Ha egy percet szántál reám.

Irtás

Ingatták magukat a fák,
Bizonytalanok lennének,
Vagy lombjaik között
Varázs-hangszerek hegedülnének?
Ingatták magukat a fák,
Szúfi meditáció, dervisek tánca,
Vagy megnyugtató van
Törzsük hajlongása?
Talán csak lombjuk suttogása,
Simogatás nyugtalan koronára
Az erdő aljáról egyre közeleg
A láncfűrész vijjogás,
S a fejszék csattogása!
Mi marad belőletek,
Esőerdők és tölgyesek;
Szójaföldek és kukoricaszár?
Mindenek végén oxigénre vár
Az egész Emberiség!

2014. február 20.

Vándorlás

Útjaim kanyarogtak pokol-kanyonokban,
Vagy a hónek, légnek ballon kosarában
fellegeket simogatva siklottak
mintha mozdulatlanok lennének
Andok magas fennsíkjai felett,
Mosolyogva néztek utánunk
Szelíd, fehér gyapjasok
S csak azt vettem észre,
Hogy pokol és menny között
Királyi ludakkal vándorolok,
Hol az ékív első helyén
Hol az áramlat védelmében
Társaim mögött,

Vezettem, vagy vezetve voltam
Földi-égi utakon
Pokol és menny között!
Mindent megjártam,
Minden belém épült,
Mindenütt leszúrtam vándorbotom
De nyomában nem tört fel forrás,
Sosem tudhatom, hogy
Lesz-e és merre - holnapom.
Talán Ti sem tudjátok,
Talán nem gondoltok bele,
A pokol tornácán álltok
Vagy indultok csillagos mezőkön
- mondhatnám; mi dolgom velem?
Talán annyi, hogy értem is
Nyúlhatna kezetek, mint egy vakért
A járda szigeten,
És mennénk szelíden egymást vezetve,
Hogy egyetlen bárány se tévedjen el
E végtelen világi réteken!

Bp. 2014. március 1.

Cserepek

A tulipánok kibírták a telet,
Fagyos szobában a kályhacsempe
Zöld bimbóban őrizte meg.
E tulipánok mindig virágoznak,
Levelük sem hullik, ha tombol nyári meleg.

Harminc esztendeje állnak ugyanúgy
Finoman, peckesen, szálegyenesek,
Kinyílni sem fognak soha jobban,
ezer év múlva lehetnek izgalmas
Régészeti lelet!

Bp. 2014. március 29.

A szó mögött

Egy szóba belekapaszzkodtam,
Bitófán a kötélbe, de nem nyakam
Raktam bele, csak kezemmel
Csüngtem rajta, csukott szemekkel.

Egy szóba belekapaszkodtam,
Hatalma volt, nem csak rajtam,
Kísért, hallani nem akartam
Mégis szorítottam, görcsösen akaratlan!

Egy szóba belekapaszkodtam,
Tavaszi napfordulón különös erősen,
Mint ki azt mondja; - nem tudhatom,
Lesz-e még feltámadásom, újabb tavaszom.

Egy szóba belekapaszkodtam,
Születésemmel hoztam magammal,
Megadón vagyok már e fogságban
Engedelmesen bárány-nyakammal.

Belekapaszkodtam egy szóba,
Láncszem volt minden betűje,
E láncszemeken húztam mind feljebb
És feljebb fáradó testem, - feléje!

Ő kezét nyújtotta, tartott, meghallotta,
hogy ismétlem és ismétlem,
A kötelet elvágta, hogy szállva,
végezzem, ahol kezdtem; szerető tenyerében.

2014. április 8.

Hajnali három

Hajnali három
Ki ébreszt minden hajnalon
Ebben az órában
Odakünn mély csend honol.

Minden kihalt
A sötét egy ideig még dacol,
Az alvó városban
Egyetlen kakas se szól!

Hajnali három
A faragott óra mozdulatlan a falon
Egyet sem üt,
Sem éjjelente, sem nappalon.

Hajnali három
Mintha egy kéz érintene
Így ébredek
Ebben az órában néhány évtizede.

Hajnali három
Kevéssel előbb még forgalmas utcát jártam
Hömpölygött a tömeg
Foszlányokban a kiáltás; feszítse meg!

Reggel visszaalszom

Fáradtan, mint ki megmászott hegyeket
A koponyák kövéhez
Lehet, hogy akkor felkísértelek.

Erről szól talán
Sok verejtékben úszó, zaklatott álom?
Megérintett!
Hajnali három!

Budapest, 2014. április 18.

Végső kérdések

Imbolygok a létben?
Kérdeztem riadtan,
Jaj dehogy – válaszoltam –
Ültem bent magamban!

Körbe-körbe járok?
Kérdeztem riadtan,
Köröttem körbe jár a lét
Erre virradtam!

Én nem teszek hát semmit?
Semmi volna ez?
Ülök csendben a Földön
Velem az Ég szemez!

Nézzük egymást!
Ezt nézhették, látták öregjeim
Akkor nem értettem
Rohanásban cikáztak terveim.

Ülök lelkem kispadján,
Nem akarok futni a világba.
Jó itt szemlélődni,
Időt szánni a számadásra.

Nem billeg már a mérlegem,
Nem kérdek semmit riadtan,
Lelkem kapujának kilincsén a kezem
békélten várom, hogy nyithassam!

2014. április 26.

Fagyos szentek

Fenyők lépcsőin rohangál a szél
Az ágak alá hajolnak;
Fenntartó remény!
Minden kinyúló tűlevelű kar
Megadón engedi a szabad vágát,
- A fa őrizni próbálja sok buja zöld ágát -
A felbőszült, cseppet sem
Játékos viharok.
Fagyos szentek, május mumusai,
Villámok, jégverés, elemek harcai.
Minden esztendő nagytakarítása
Létezik valahol leképezett mása
Ennek a csatának?

Bp. 2014. május 15.

Változó – változatlanok

Keze nyoma a vállamon
Sziklába örökölt páfrány levél
Finom, füstölőkígyózás illatú tenyér
Mi belengte arcom és a szobát
Valami édes éteri, valami más
Mint a hétköznapiak.
Ezzel az emlékekkel ballagok
A folyó partján mi azóta kicsit feljebb talán
De a folyó száz esztendőt úszott
A kanyarnak ezen a hajlatán.
Ezer változás a szigetek oldalán
Változott a vízmeder ott átellenem'
Csak a kezed nyoma, az illat nem változott,
A szentendrei töltésen sétál velem.

Bp. 2014. május 16.

Ébresztő!

„Szabadság Édes Madara”
Hajnalonként te dalolsz?
Hisz alig pirkad még az ég
Felettünk fényhiány a sötét!

Szabadság Édes Madara
Még alszanak a madarászok,
Mi nem értünk madáréneket,

Te sírva szólsz; nem értelek benneteket!

Szabadság Édes Madara
Hangodra másik oldalra fordulunk,
S ha van hová menni reggelre kelve,
Hallgatva dolgozni indulunk!

Szabadság Édes Madara
Nem repültél el külhoni mezőkre,
Csivitelsz; szabadság lehetne végre
Most miért nem éltek veled?

Szabadság Édes Madara
Lehet, hogy egyszer megunod
Nem ébresztetted többé e ritka népet
Ki nem érti, miről szól hajnalonként
az őszinte, tiszta ének!

Bp. 2014. május 23.

A Tér

A Téren pár éve fák voltak,
S játszadoztak a gyerekek,
A villamos körbejárta tisztelettel,
A padon néhány szép korú pihenhetett!

A Tér betonsivatagja
Ma barátságtalan, embertelen
A legnagyobb Ház hiába áll ott,
Mint lágert öleli körül a vizesárok!

A Tér előtt naponta megállok
Néhány szobrot kilakoltatott,
Ma nem grund és nem találkahely ez
Arcán rossz plasztikai sebész dolgozott;
- Mosolytalan, merev, halott!

Bp. 2014. május 23.

Farkas-kórus

Euúúú – vonítottak a farkasok
A kertek alján és az erdő mögött
A tyúkólak üresen tátongtak
A tanyák gazdája is elköltözött.

Ránk jár a rúd, vicsorogták
Euúúú – visítottak az éhes kölykök is,
Valamikor kacsák is totyogtak,
Most meg orrunkat szúrja az elvadult tövis!

Euúúú – azt a régit keressük,
Ahol birka volt, ludak és tehén legelt,
Most meg csak országot járunk,
Beljebb nem kereshetünk kövér eledelt.

Jó kis disznóvágás – mondta a vezér
A farkasok hajdani fenegyereke,
Kutyába sem vesznek az új vadászok
Flegmán üzennek a magaslesről;
- a puska nálunk, - gyere, csak gyere!

Bp. 2014. május 23.

Úgy legyen!

Csendesség árnyaiba rejtezkedem,
Mellettem bódulatot harangoznak
A fehér liliomok elaltatnának örökre,
De feltámadok, ahogy a telihold fényt fest arcomra!

Címtelen

Ha vétettél és porig megaláznak,
még mindig van helye a mának.
Ha térdre hullsz és megbocsájtának,
Ha vétettél és porig megaláznak.

Ha elhajtod minden kínodat,
ha szeretteid töltik be a sírokat,
valaki még nyújthat majd kezet
Ne vétsd el az életet, még szép lehet.

Ha megtanultál minden szenvedést,
ha könny már nem kell, hogy szeress,
Lelked küszöbére teheted terhedet,
előtted áll már - Istened!

(valamikor 1994-ben?)

Gyűlölet Ne!

Gyűlölet ne!
Gyűlölet soha!
A gyűlölet vak
És ostoba!
Gyűlölet Ne!
Sem jobbról,
Sem balról,
Sem hátulról,
Sem áruból
Semmi nem
Rombol oly
Erővel, olyan
Pusztítással
Mint az ember,
Ember által
Táplált gyalázatával,
Gyűlölet golyó
Záporával!
Ne semmisíts
Meg gyűlöletből
Ne maradjon
Mögötted árva,
Kinek gyűlölet
Penge hasított
Apjára!
A gyűlölet nincs
Belénk táplálva,
Mi szüljük,
Neveljük
Önnön pusztításra,
Világ pusztításra,
A gyűlölet
Az ördög szolgája!

Velence, 2014. június 13.

Hang-zavar

Bábel a Világ!
Hang és zavar!
Hangzavar!
Zavar nagyon!
Elveszi a hangom
Ami már nem
Illik bele,
Halk hang,
Lehet, hogy

A hangom
Már csak én hallom!
A hang sem a sajátom!

Velence, 2014. június 13.

Estikék

Egy azték korsó
Az asztalon.
Alatta erdélyi
Szóttas futó
A levelek megálltak
A bokrokon, fákon
A toronyban
Halottakért kong
A harangszó!
Madármama
Talán nevel,
A hang kioktató,
De nem jó e szó,
A csicsérgés esti altató!
A naptól köszönő felhők
Arcán szende pír,
- semmi tűz?
Oly szomorú voltam ma
Az esti nyugalom
Összefűz a békés
Alkonyattal, a
Haranggal, a
Madarakkal.
Hintaszékben
Ringatózom,
Surrog a sztráda zaja,
A pályán a Földnek
Másik ágán játszik
Horvátország és Brazília.
Hétféle van,
Vége az iskolának
A rózsás felhők
Pirosra válnak,
S mindenki siet
Ha van hova,
Surrog a pálya
Csak a levelek
Mozdulatlanok
Jó velük
Én sem mozdulok!

Velence, 2014. június 13.

Ne cseréljük fel

Kenyérhez kemencék
Szeméthez kukák,
Hogy összefussunk,
- ha már nem kerestek –
széles vagy szűk utcák!

Kereszteződések,
Ahol várhatsz Te,
S várhatlak én,
Kereszteződések a Kereszten,
A hegy tetején!

Minden arról szól,
Hogy valamit kezdjünk vele
Ne cseréljük fel,
Nem a kuka a kenyér helye!

Aluljárókban ócska paplan alatt
Kilóg az emberi méltóság lába
Odébb sorházak üres ablakainak
Gazdátlan az ásítása!

Minden arról szól,
Hogy valamit kezdjünk vele!
Öreg bölcsőbe ne virágot ültess
Valakinek van hozzá gyermeke!

Urnáknak nem vitrin az otthona
Néhány jó könyv, egy tál szőlőnek
Meleg őszi illata,
ne tégelyben a voltélet pora.

Az étellel életet kezdjünk,
Eszközeink szolgáljanak, segítsenek
Ne vegyék át az uralmat
Szemétdombra majd ne ők vessenek!

Bp. 2014. június 15.

Erősnek lenni?

Mi az, hogy erősnek lenni?
Olyankor kell erősnek lenni
Amikor egy kicsi cinke feje
Nagyot koppan az ablaküvegen
És holtan esik le?
Erősnek lenni, amikor
Mi tévesztjük el az irányt,

Koppanunk, majd felállunk
És folytatjuk az életet,
Mert élünk? Erősnek lenni –
Kérik, amikor ledobjuk a rögöt
Vagy kezünkbe hagyjuk
Megszorítva, mint egy kezet,
Mi elment, vagy egy másikat
Ki tán eltemet?
Ha már sokáig erősek voltunk,
Kibírtunk néhány menetet
S nem érdekes, hogy
A ring mellett tapsolnak-e
Az emberek?
Erősnek lenni? – Miért?
Elég csak lépni, tenni,
Messze nézni a hegyek felett
Elengedni mindent szabadon,
Keservet, szerelmet, felleget!
És ha végigcsináltuk
Erősek voltunk
Nem lomhán, mint a bivalyok,
Csak tettük a dolgunk csendesen
Akkor is vittük, ha nyomtak a bajok.
Érzem mostanában, hogy fáradok,
Erősnek lenni – azt már nem akarok,
Az izom kibújt bőröm alól,
Az inam kissé megrogyott,
De a földúton messze még a cél,
Ballagok hát, na még egyszer
Erős vagyok!

2014. június 17.

A Napra bízva

Álmomban nincs korom
S nem szólítanak nevemen.
Hajnalban magamat keresem,
Hogy visszahozzam valakinek!

Álmomban mindig utazom,
Pörögnek köröttem útitársak
Mint kik járműre várnak,
Ébredéskor már nem jönnek velem.

A Hold halványan elsétál,
Csókot nem pecsétel homlokomra
A Napra bízva életre lehelésem,
A csillagok lehullnak takarómra!

Velence, 2014. 06-25

Várnak

Béke, hoztál-e Békét?
Vagy amíg aludtál kicserélték
Zsebedben a nyitó és záró beszédet,
Ellopták ebéded,
S megfosztottak az éjszakai
Nyugalomtól?
Béke megszöktél százféle
Halatomtól, de folyvást
Újak és újak jönnek,
Konvojokban közelednek,
Ma is jön számtalan „Faló”
Rejtekében demokráciával,
Igazságnak álcázott vallás-halállal,
Gyűlölettel, intoleranciával.
Béke, hol maradsz már,
Vártak, várnak kertek alján,
Sztrádák soksávós betonján!
Bezúzott és álló falak mellett,
Béke, valahol dédelgetnek
Bölcsőt ringató lábak,
Zarándokok, legelő nyájak,
Béke, nézd, mintha táblák világítanak;
Béke fények
Erre is, arra is – várnak!
Feszülj neki a szél szárnyának!

Velence, 2014. aug. 19.

Érints!

Érints meg, Teremtő leszel,
Érintésed felemel!
Érints, mielőtt elmennél,
Érints és nem felejttem el!

Bp. 2014. aug.-14

Miért teszed?

Mellemre gerenda feszül
Súlya nyomja lélegzetem,
Csontom porrá törve,
Miért teszed? – kérdezem.

De hiszen tudom szétesetten,
Értelmem szinte értelmetlen

Keresi ezer tettemben
Azt, mit meg nem tettem!

Bp. 2014. augusztus

Ősz

Mákvirágok áttetsző, félénk szirmaiként
Múltak el nyári napjaim.
Kókadt, száraz napraforgók
Az Idővel csörtéző csontjaim.

Mint színész ki szerepét elfeledte,
Állok bambán valami színpadon.
A díszlet körbeforog,
A nyár otthagyt s én otthagytom

Elmúlt terveim, betöltöm jövő tavaszon.
A muskátli fejek még égőn virulnak,
Sapkájukból a makkok, átszúrt mogyorók
Lemondón kihulltak.

Írnék neked, ha tudnám címedet,
Írnék, ha tudnám, hogy létezel, s létezem
Arany rongyaid hordanám örömmel
Akkor is, ha sárban végezné névtelen levelem.

Bp. 2014. augusztus 28.

Megterem

A romlás lehervasztotta már
A gömbölyű gyümölcs mosolyát,
A nyári eső dús nyilai
Sebeket ejtettek a fürtökön,
Madár rajok, mint lengő selymek
Szálltak a szélben
Lecsapni készültek, lakomára,
Nem egyszer hiába volt a mutatvány,
A tolvajok sorra-rendre hamarabb repültek alája.
Mi utánuk maradt, csupasz csutkák garmadája.
A szőlőtő, s az almafák teremnek,
S megterem az is kit eltartanak
Együtt létezők, egymásra utaltan
Emberek, fák, virágok, madarak!

Bp. 2014. szeptember 4.

„Szépkor”

Kezd az Élet kimaradni az életemből;
Táncközben jó ideje nem léptek lábamra,
Élet – az életet mélyre temettem? -
esti tűznél rég nem énekeltem, - hah!
Blúzom zárt, gomb őrizte börtön,
Poharamba töltve lassú porosodás
A lejátszón a CD bóbiskolva áll.
Kéz már rég nem csúszott kezembe
Lopva keresve erek lüktetését,
Nem ért el fülemhez halk duruzsolás,
Elhalkult léptű az időmérték,
Vár még rám valami más?
Mi nem jut eszembe ez őszi délután?
Honnan e felbukkant hiány?
Lehet, hogy mélyen mégis ott volt
Százszor-ezer vagy egy éjszakán?
Boldogság itt úszkálsz a lombok között,
Mintha pisztrángos patak lenne,
Életem a varsába fúlt
Elmúló élettel körülölelve?

Bp. 2014. szeptember 2.

Szezonvég

Az őszi derekán sokszínű fátyol,
Halkuló hangok a lombok között,
Nádasba húzódnó réce-családok
A meleg betonon macska ücsörög.

Tam-tam a sátorban hastáncot nem jár,
Valahol úton a lakókocsik,
Esőszál csapkod a tó tükörére,
Fodrain a szél eliramodik.

Ásít a kályha élelmet kérve,
Gazdája lassú, fáradt, öreg,
Nyárvégi illatot őriz ingében
Mellény a hátán meg-meg remeg.

Rövidke nyár volt, kurta szoknyájú,
Erőt, gyümölcsöt alig hagyott,
Fecskék, levelek és sóhaja elszáll,
Becsukja utánuk az ablakot.

Bp. 2014. szeptember 11.

Vonalak útja

Egy vonal volt
Fehér papíron.
Kezdődött és hasította
A mozdulatlant,
Körbekerítette
Önmagával a semmiséget
És beteljesedett!

Egy vonal volt
A porban.
Formált kérdőjelet,
Ki rajzolta nem szólt,
De idővel összetett
Hány meg hány kezét!

Bp. 2014. szept. 19.

Őszi ébredés Velencén! (Naplórészlet)

Mikor ébredtem, még nem volt Három.
Most 8-óra – hát visszaaludtam? –
Örömmel konstátálom.
Már birsalma fő illatozva,
Főzőplatón, konyhaszélen,
Adja majd a napot vissza,
Íze, törzse, nedve – télen.
Hideg a reggel, az ég borong
Én hálás vagyok a tegnaperért; -
Gyönyörű fényben, kék ég alatt
Ballagtam, hogy itt legyek – azért!

Velence, 2014. szept. 25.

Csak...

Csak Erőt és Derűt kérek,
Örömlabdát, amivel játszhatok,
Csak a Napot kérem,
Hogy beengedhessem,
Nyisd ki hozzá az ablakot!

Csak egy rétet kérek,
Hogy messze nézhessek,
Rajta bogáncsok, kankalinok,
Fátyolként tekerje rám a szél
A kakukkfű és kamilla illatot.

Csak egy nyájat kérek
Fűben legelészve,
Az égen vonuló másikat,
Pásztoruk lehessen földön, égen
Amikor átlépjük a hidat!

Bp., 2014. október 8.

...**H**a akarja!

Írhatnék úgy, hogy nem érted,
Mint kik csak vájt-fülűeknek zenélnek.
De én szeretem, ha értesz,
- Te, Bárki, bánatosan kucorogva
Szürkére olvadva panel-sarokba.

Talán halk a vigasz-szavam,
Gyógyulásod talán messze van.
Leülök Veled egy barlang-szájhoz,
Pince mélyén táplált kazánhoz,

Híg söröd mellé bár pultjához,
Vékony takaródként az éjszakához.
Szeretem, ha értesz, ha kevés is szavam
Az asztalról lehulló morzsához.

Nem ígérem, hogy jóllakatlak
De mézet, vagy sót adok szavamnak,
Téli éjen talán bárány bundája,
Vagy szentjánosbogár lámpája
Lehetek bárki segítő karja
- ha úgy akarja!

Bp. 2014. október

A címzett ismeretlen (?)

Neved nem tudom,
Írj hát a nevemre
Dió levelek erezetsorain
Olvasom, Örök Tündöklő
Végtelenség
Ágazó jeleid keresve!

Ezer napocska
Ringlógömbbe zárva
Mint rézsúlyzó

A gyenge ágakat megpróbálja,
Mindüket szélbölcső dajkálja.

Ismeretlen az arcod!
De minden vonását
Megtalálom felhőgomolyban,
Hangyabolyban, szarkalábsziromban
S a túloldalon baktatóban.

Sasok szárnya alá bújtam,
Lássam a magasból
Hegyláncaid vonalát,
Beszívтам a föld szagát
Nap keretezte arcomat,
Hajamba tűzte fénytollát,
Hogy Testvérek legyünk
Tegnap és Holnap.
Lovak patáihoz tapadtam
Nyomaid keresve
Afrika partjainál,
Hol a csillagos égbolt
A dúnéket Kelettel festette.
Nevedet nem tudom,
De őszülő fádról küldött
Leveled megérkezett,
Vállam öblébe telepedett
S a lombok suttozták üzeneted;
- Őszöd, indián nyarad,
Szerelmed, képzeleted
ÉN VAGYOK! hát,
Ne a nevet keresd.

Bp. 2014. okt.27.

Levélbúcsú

Megrövidültek a nappalok,
A kora este sötét sálja puha ölelés,
kilépve a ház teraszára
mély sóhaj, mi felszakad. - De mi az?

Mint sztepp-cipők kopogása,
mint szélcsengő finom, lenge tánca
csendes csilingelés, - patak folyása?
hiszen ezek elköszönő levelek.

Tavasza óta együtt voltak,
most búcsúznak, csókolóznak,
ez hát a sok kis csattanás-varázs,
összeütődnek, dúdolón zörögnek:

Talán épp ezen ágakon,
talán egy frissen bújt másikon
tavasszal újjá születünk -
Nyárfa levélkék – hopp – Isten velünk!

Bp. 2014. október 27.

Tűz-létra (Kép-fantázia)

A tűz láttatni engedte
A vörös ördögöt
Tested kapujában,
Egy pillanatra!
A békét kérő mantra
Indián tollakon
Fokról-fokra lépkedett,
Hogy csigolyák ős-fájának
Telt bimbóiról
Megetesse a gyermeket!

Bp. 2014. okt. 27.

Ha menni kell

A madarak délre szállnak,
Kik itt maradnak
Talán fájdalmak páncélján
Kopognak,
Melyben benn ragadtak
Mint a remeterák,
Ki a világ elől
Keresett oltalmat.
Elbújni nem lehet
Önmagunk elől.
Ha menni kell,
Mint a dal repüljünk,
Keljünk szárnyra,
Forduljunk Nap-irányba,
Bízzuk magunkat egymásra,
A tiszta légre,
Mint a vadludak az égre
Vezessen együtt
A szeretet fénye,
Hogy célját mindenki elérje!

Bp. 2014. nov. 7

Te érts meg

Nem stigmákat hordok
Csak szűnyogcsípéseket
Lábamon, kezemen.
Nem emlékezem, hogy
miért is zokogtam
Leborulva
vérvörös alkonyatba
fúló esteken
Jó néhányszor
Oly keservesen.
Mindig a hiány kiáltott!
Fülemben megültek átkok,
Mit úgy használtak
Mint kötőszavakat,
Csak félrefordítottam
Magamat, hogy
Felfogjam az ütések.
A hegyre lassan felérek,
Kis megértést remélek
Magamtól, s attól az
Egytől, kiért a csúcsra
Baktatok! Te érts meg!
Csak Te érts meg,
Amikor ott fent
Összeroskadok!

Bp. 2014. november 7.

Elfáradtam

Elfáradtam – már megint!
Az éj a hajnalra legyint
De győzni nem tud felette,
Pislogva figyel keletre,
Ahonnan a fény mindig megérkezik.

Akkor elhalványulnak a csillagok
A lovak patája szikrákat hagyott
A Göncöl kerekei között
A Hold a Föld-peremre költözött.

Sarlója hegyét ágra akasztotta
Pengése rímelt a kakasszóra
Én csak mentem fenn a csillagréten
- hol minden tükörben kering -
Elfáradtam – már megint? nehezen ébredek!

Bp. 2014. november 7.

Tegnap – ma - holnap

Amikor az Araráton jártam,
Nem leltem fel Noé lábnyomát,
Hiszen azzal sem foglalkoztam,
Hogy ma itt járok, holnap odaát.

Ifjú voltam, boldog és szerelmes
Nem fogtam üzenetét a jeleknek
Az eső hetekig eshetett
Bárka volt kezéd kezemnek.

Valószerűtlen erdőben - szürreálisan
Ma kilátok belőle, vajon világosan?
Évtizedek teltek, ömlöttek özönvizek,
Rajtunk áll, hogy - teszünk-e? – hiszek.

Most fáj igazán az élethatár rajza,
Hogy nem akarok végig rohanni rajta,
kiáltozhassam;
Vigyázzunk a vizekre!
Hogy erdőket buldózer ne tarolja le,
Hogy dédelgessük a madarak útját,
Hogy ne tápláljuk szeméttel óceánok alját,
fák tetemein beton-kígyókat ne hizlaljunk,
Féktelen építés-pusztításban talán lassítsunk!
Ne ordítozzunk, inkább hallgatózzunk,
Konduljon finoman belül is harangunk
Ne csak végítéletre!
Alázatos vigyázásra
Nézzünk fel néha az Ararátra,
Bizonyosság legyen bennünk ezer „hátha?”
Mert-e rohanás vége már nem kérdéses,
az Élet e Földön olyan véges!

Olyan Véges!
Társaim! Nem vigasz, hogy együtt temetkezünk!

Bp. 2014. november 8.

Bakonybél

A fényes patak csendesen kanyargott,
Ártéri fák gyönyörködtek benne
Poros földutak ragyogtak fűszegéllyel
Megszólított a fához lazán kötött kecske.

Dicsérte a tavacska látványát,
Bólogatott hozzá hízott keserűlapu

Az egész táj földöntúli volt,
Mintha kinyílt volna a menny-kapu.

A bakonybéli Kálvárián
Térdre kényszerített a sáros avaron
Felsejlett bennem, mire felérek nő alázatomban.
A fehér Napkorong glóriaként fénylett
Elidőzött a néma alakon!

Mindig megtalálod a módját,
A hitetlen is kéri kegyelmedet,
Rebeg valami fél imát,
átélhet sosem volt keserveket.

A forrásvíz csordogált csilingelve
Tavasszal, télen elkápráztatott,
Mindig úgy jöttem e helyről el,
Mint ki sohasem ismeri meg a kárhozatot!

Bp. 2014. november 10.

Szél dédelgetés

Zongorázott a szél
Fehér nyárfa ritkuló,
Őszi levelein
könnyedén remegtette
Az utolsó hangokat,
Lehet, hogy Beethoven
hallotta csak.
Belső füleknek szólt e zene
A fogyó leveleket
Virtuóz ujjá ütötte le.
Adventi első reggel
Dédelget e néma szimfónia
Mozdulatlan a lég,
a levélkék mégis forognak,
Pörögnek, - Csoda!
Majd a sok száz aranyérme
Meghajol, mintha véget érne,
A végén sem megy át crescendóba,
mintha minden rokon, barát,
velem volna, libbenve
integetnek, ellengenek,
itt voltunk veled – susogják,
ahogy a szél elfújja
a füstcsíkkal csókoló
lila gyertyát.

Bp. 2014. november 30.

Jégbemártott várakozás

Csak eső esett,
Hűvös lehelet kísérte
És törékennyé vált a világ!

Üveg-törékeny ágak
Hulltak, mint pehely
Áttetsző fák között!

Jégrügyek, reszkető levelek,
jégpálcákkal hadakoztak
fagyott ágkezek!

Földre dobta
A villanydrótokat,
Gyökerestől döntött
Utakra gátakat!
Járhatatlan esti csendre
Ítélt házakat.

Törékeny köröttünk,
Felettünk minden,
Csillogó kristálypohár,
Karcú madárláb
A fák tetején,
Földre zuhanva
Hattyúhalál.

Csak eső esett
Ónos permettel fixálva.
A Mester alkotása
Advent éjszakára!

Bp. 2014. január 2.

A természet játéka

A vízesés
Gyönyörű gyönyörrel zuhant,
Omolt alá a tajtékzó tölcsérbe,
Aktusuk hófehér, habozó nedve
-, mint egy kiáltás – csapódott,
Befogadta a Föld gömbölyű teste.

Egy tál leves

Rendre elmarad a téli napsütés
Mintha itt maradt volna az ősz,
mintha valaki után sietne,
valakit keresne, ég ablakán
lehelet-keretbe foglalja arcodat
a pillanat, mi úgy olvad el, mint
a csillag-karcolat, mely egy hópihében
égből érkezett egy öreg sapkára.
ahogy megtörtén előttem ballag
talán a Blahára egy meleg levesért,
mi egy évben kevésszer adatik
ünnepi étkezés, hát igyekszik
tőle telhetően, rokonsága talán a
temetőben, barátok nem nagyon
várják másik sarkokon, s már rég
nem néz a jövőbe, jövője ez a tál
leves, meleg leves hát érdemes,
- kérnék hozzá még egy kis napsütést,
motyogja, sapkáját levéve a sorba -
így illik - gondolja, s az ételt halkán
megköszöni!
Tétován néz körül, nincs egyedül!

Bp. 2014. december 25.

„Értékeink”

„Értékeikre vigyázzanak!”
Hangosbemondó az állomáson,
Értékeim, értékeim értetek
Zsebem hiába kotorászom.

Zsebem üres, nem ott,
Szívembe rejtettem őket,
Leltárt nem készítettem róla,
Most számbaveszem a meglévőket.

Kis bugyrom mit őriz
A dobbanások mélyén,
Szeretetet, hűséget, őszintét
Ahogy az elején, úgy a végén?

Örökölt tisztesség,
Szavaknak valósága,
Boríték odaáttra,
Szívemben vigyázok rája.

Munka mit hajtok,
bizalom, mit bensőmben tartok
Értékeim – ha vannak –
nem csenhető el sanda tolvajok!

Bp. 2015. január 18.

Mára

Szeretni, Örülni, Sírni,
Nap fényét arcomra írni
Ennyi a feladatom!
Te adtad! – elfogadom!

Bp. 2015. január 22.

Kegyetlen gyönyörűség

Szél rajzolta sivatagi dűnék bordáin
Lép méltósággal haladva
Plattyanó szattyán-talpa
Biztosan lép, mint kit nyugalma
Soha el nem hagyja.
A sivatag hajója tudja,
Útja végén a sivatag kútja
Szomját oltani fogja.
Megpihenve a hideg éjszakában
Az ég mély-bársony
Királyi palástja vakító csillagait
Teríti rája, a sarkcsillag ragyogása
Lesz iránya indulásra.
Ez a csend, ez a béke
Lesz az oázisa,
Biztonsággal tudva, hogy
Az út végén a kút forrása
Mindnyájukat szolgálja, táplálja,
Ember, pálma szorul rája,
Kegyetlen gyönyörűség;
A sivatag - nem a lélek kiszáradása!

Bp. 2015. január 27.

Szerelmem szirmai

Szerelmem szirmait kitepte,
Szerteszórta a halál.
Szerelmem szirmaiból
Koszorút font, mi lábaim előtt
Sírba száll.
Örvénylő körökben az égi áldás
Hópelyhekben hullt alá,
Rejtené, takarná a rózsák lángját,
De a tiszta fagy, mintha izzítaná.
Szerelmem szirmaiból
Távoli réteken, nyárfák között
Nőtték kankalinok,
A csendes sírdombra
Tavasszal egy csokornyit rakok!

Bp. 2015. január 27.

Az idei kezdet is

Tavasz, a természet szerelembe esése,
Ezer színben bimbó kifestése.
Megmerítkezése fényben,
Vidám repkedése szélben,
Lekapja vállról a sálat,
Szétfuttat, összeterel
Báránnyelű-nyáját,
Öltöztetni kezd el fákat,
Büszkére duzzaszt
Levelet, ágat,
Hófoltot melegít bokrok alatt,
Tárt karral várja a madarakat.
Kézbesít, terjeszt, jó föld illatot,
Játékra csábít gyermeket, állatot,
Parfümmel permetez dombokat, völgyeket,
Korán kel, megfürdet száz utcát, tereket.
Menyasszonyi ruhát szab
A barackfára, egész sor rózsapír
A koszorús lánya.
Szellője hajba kap, repül a sapka,
Kézen fog, kacagva kihív a szabadba.
Ránk ragad szerelme,
Vidám dalolása, megcsipked,
Feltámaszt megújhodása!

Bp. 2015. január 29.

Ébredő

Még szürke a reggel,
Nem rebben ág sem,
Egy füst kígyó nyújtózik tétován
Házak tetején gubbasztó varjak,
Mint sirató asszonyok –
Elcsendesedve hajnal után.
Ködfoltok mozdulnak lassan
Utcákon kószáló kísértetek
Halvány alakjuk, mint
Éjjeli tivornyát viszi a hátán,
Tudja, nem várják,
De haza ténfereg.
Otthona fent van
Napsugár tolja alakját,
Formátlanságát
Könnyű lég felé,
Tisztul az utca, a parkok,
A fák között eltűnik az éj
Halkan, semmivé!

Bp. 2015. jan. 31.

Idősíkok

Már nehezen jutok el
Ősök porait őrző helyekre,
Olykor csak fejet hajtvá
Keresem őket,
Mécses lángjába meredve.
Utánam talán ennyi sem lesz,
Időzivatark mossák el helyem,
Kezem már nem fogad szót,
A szél szorgoskodik csak, hogy
a levelek borította sírhelyeken
valami rendet tegyen.

Bp. 2014. nov. 15- 2015.jan. ?

Álom-cserepek

A mély éj mindenkit altatott
Csendes volt a ház, az utca.
Álomból ébredtem lassan,
Képek szövevényét kutatva;

Egy házba hívtam családot, gyermeket.
Teríténék, de nem találok
Csak törött cserepeket.

Minden törött volt, fületlen, csorba,
Hátraléptem, némán észleltem,
Nem tartozom már e sorba.
Az álmok valamit mindig jelentenek,
Lehet, hogy álom-kérdések
a törött cserepek.
Nem vágták el, nem vérezték meg kezem,
a hajnal tűzénél kell, hogy mindüket
aprólékosan összeillesszem!

Bp. 2014-2015.

Tavaszi angyalai

Tavaszi bárányszőkeivel
megkoszorúzva, női szentek
az éterben lebegnek,
aranyat szórva virágok
szirmaira kecsesen.
Vágyak kötelével már
nem gúzsba kötöttek,
örömtől bűgő hárfadallal
közelít tőlük örömmel!

Bp. 2015. február 5.

Mi dolgom itt?

Mi dolgom itt,
Hol ciklámen bújik
Lombjaid alá,
Mogyoró édes bokra?

Mi dolgom itt,
Suttogd fülemben
Mit vár tőlem
A faragott fa-kopja?

Hol vár a korhadó ladik,
Hogy törött evezőmmel
Lágyan vízre lökjem,
Mekkora már a távolság
Közötted – köztem?

Írnom kellene,
De csend van,
Mint romos kolostor

Falai között hétköznapnak

Gaz nőtte be
A régi sövényt,
A borostyán lapulva kacsint;
Merre haladjak?

Indulnom kellene
éveim bújócskát játszanak
tétován kérdezek
Ti mindent tudtok – hallgatag!

Bp. 2015. február 7.

Miért nem hallgatunk?

Te jobb életet választottál nekem,
Mint, amit én jártam,
csodák útjain haladtam,
Ha olykor Rád akadtam.
Mostanság ha visszanézek,
keservesek a kérdések;
süket éjjeken mért nem hallottalak,
miért haladtam Kos-fejessel
falba ütközve, mint a vak?
Türelmetlenség százszor mért vezérelt?
Kishitűség miért ostromozott,
Könnyelműség miért volt válasz
A „megmutatomra”, hogy született meg
A vakmerőség, mi felülírt kínált jó akaratot?
Ilyen tájt már nehéz visszanézni,
- az idő nem fordítható –
mit megtettünk, az kísér a sírig,
csak a lyukas cipő javítható!
A zarándoklaton számtalan botlás,
Fel nem kínált kulacs az útitársnak,
Ott kísértének majd, részei lesznek a
Számadásnak!
Ifjan ezekről nincs idő gondolkodni,
Játék, tanulás, munka, tánc és zenekarok,
Csak most a néma teremben
Hullanak rám a későn, nagyon későn
Érkezett válaszok!

Már a közelgő alagútnál visszhangzotok!

Bp. 2015. febr. 16.

Napkezdet

Ó a délelőtt! A délelőttök
a legjobb időszakok,
Már nem kell rohannom sehová,
Kockáról-kockára építem fel a napot!
Kutya nem sétáltat több évtizede,
Nem borzongat uszoda jó hideg vize,
Ködös reggeleken nem viszek
Melletted evező lapátot,
a sok emlék ott van szememben,
Melyet fénypamacs körvonalakban
Az ablaknyi világban látok.
Ha katolikus lennék, templomba mennék,
Piacon lennék már – ha családanya,
Csak gépemhez ülök fázósan,
Érkezett e hozzám valakinek egy jó szava.
A vérnyomás szokott rendben ugrál,
Gyógyszerporciók a kisasztalon,
Zöldséget aprítok, s a kis zománcosba
A leveskét délre felrakom.
Az ablak függönytelen, benéz a világ,
A napfény csíkokat húz a csupasz ágakon,
Hosszan szemlélem, mintha csoda lenne,
Hiszen az is, felébredtem ma is!
Az ablaknyi világon túl is láthatom,
A nap vonul, - Örüljek, ezt kell áldanom!

Bp. 2015. február 17.

Napszakok

A reggel emelkedett, nőtt,
S lett belőle délelőtt.
Agyag-tégláit napra halmozta,
Felépítette a dél-időt.

A félnap máris elszaladt,
Rohannak a napok.
Még magasan jár, fényesen
És én egyre fáradok.

Hol vagy reggeli lendület,
Hol napkezdeti friss erő?
Hajnali pacsirták elhallgattak,
S még egy gondolat sem jött elő.

Pusztában járás mindennap,
forrást kell keresni,

Add, hogy ne roskadjak le
napnyugta előtt
az Oázisnál tudjak majd pihenni!

Bp. 2015. február 20.

Háló

Míg itt voltál, a vízen jártam,
Csónakba szálltam,
S hallgattam meséidet,
Lehetett hőség vagy langy meleg,
Lehetett ködös, őszi hajnal,
Vízre szálltunk bizalommal,
Te azzal, hogy fogsz halat,
De az sem számít, hogy elmarad,
Együtt voltunk, ez volt fontos,
Hogy a víz alattunk csacsog,
A nád a közelben susog,
Hogy a sirályok és vadkacsák
Szólnak csak bele ringatózó
Csendünkbe, s mire a nap
Magasra ült, a déli harangszó
Felcsendült, part felé indult
Ladikunk, tán vízben maradt
A halunk, de a kertnek hosszú
Asztalánál terítón volt a
Szivárvány és mindent megadott,
Bort, békét, falatot,
Míg úgy nem találta, hogy elég,
Hálódat kimerítette,
S arra kért, hogy menj vele!
Te mentél!
Engedelmesen, félve mentél,
Az Ó halásza lettél.
Azóta nem tudok vízen járni,
Lelkem viharait állni,
A sok vihar lassan elhalkul,
Nem félek!
Tudom, hogy értem nyúl!

Bp. 2015. március 7.

u.i.

(Mint fuldokló néha csapkodok,
Partra dobott hal vagyok,
Szemedet keresem, vezessen,
Segít biztosan átkelnem)

A világ végén

Mint egy elzúgó meteorit
ragyogott át a képen a naplemente.
Mielőtt elhagyta volna a vásznat
megtorpant, szemrevételezte a házat,
mit körülfontak a csupasz ágak,
a néma úton is szétfolyt az alkonyat,
csend dermedt a hideg égen,
s a hó alatt.
Az alkotó tudta csak, hogy a ház
ajtaján nem volt lakat,
bent egy család zárta a napot
beszélgetéssel, s mit az Aznap megadott.
Vacsora gőzölgött az asztalon,
bár kémény füstgomolyt
nem küldött az égbe,
a kis kályha mégis remélte,
hogy holnap is lesz tűzrevaló,
az istállóban merengve mélézött a ló,
s a két kicsi csacsi nem gondolkodott,
hogy holnap is húzzák az öreg fogatot,
ma reggel láttak egy hóvirágot,
- tavasz majd ébreszti a világot -
szuszogták melegen a kevés szénába,
moccant a nyuszi is álmában.
A tanyán végtelen béke volt,
a színeken csak a szél dalolt,
majd röstelkedően pirulva ő is elvonult.

Bp. 2015. március 12.

Lélek-ajtó (a kék íriszhez)

Mint ki lelkét tárja ki,
Lila-bársony szirmai,
Mint ki titkot árul el,
Hallgatózik és nyelvel,
Oly eredeti, s oly változó,
Szemérmes és kínálkozó,
Mint egy főhajtás,
Illatos kehely, elbódít,
Megtölt az édenkerttel.

Bp. 2015. febr. 24.

Semmi baj

Semmi baj, ha délidőn elalszom,

Semmi baj!
Semmi baj, ha éjszaka olvasom,
Mikor a sötét megtörve nyúlik az ablakon,
Semmi baj!
Már nem úgy működöm, mint ki fiatal,
Semmi baj!
Hiszen az idő kísért idáig,
Belém táplált, tapasztott ezer ideát,
Tudatom visszatükrözte azt a valóságot,
Semmi baj!
Épp csak megfordul velem a világ!

2015. március 15.

Napforduló

Hideg csillagok az égen
Ülök ágyamon ébren,
Holnap tavaszi napforduló
A hajnalt várom, félek lekésem.

Böjt idő, Húsvét közeleg
Csend van, arra figyelek,
Szól-e valahol a kakas,
Tudom, hogy didergő lelkem

Már meg nem tagad!

Bp. 2015. március 19.

Március 21.

A természet eddig sem volt halott,
Pihent, de csendben dolgozott,
Hó alatt e napról álmodott,
Óvott, előkészítette a magot.

A természet eddig sem volt halott,
Dajkált és kivárt vagy száz napot,
Tervezett virágzó réteket
Ráterített gyapjas plédeket.

Felragyogtatta a kék eget,
Meghívta repülni rá a gémekeket,
Az áldott vándormadarakat,
Csacsogva vonult számtalan csapat.

A természet eddig sem volt halott,
Mára kitárta az összes ablakot,

Kiporolta a téli réteket,
Egyetlen éjszaka ültetett friss fűvet.

A természet eddig sem volt halott,
Milliárd éve nagyot álmodott;
Óriás-keréken fordít évszakot, hívott;
Emberek velem, boldogan játszatok!

Bp. 2015. március 22.

A kis bolondos

A szél elállt,
Április ma elgondolkodott,
Talán filozofálgatott, vagy
Egyenként bontogatta
A millió virághabot,
Mi csókok lágy tűzével
Nyiladozott fiatal és öreg ágakon,
A virágözön mindent eltakart,
Mint selyem alsószoknya
Esküvői uszály alatt,
Április csak gyönyörködött,
Kincstárat nyitott
Minden bokor alatt,
Nem szaladt, ez volt nála
A ritka pillanat, nem szaladt,
Fejéről a színes bolond-kalap
Is a mezőn maradt,
Mint égetett kaspó tele virággal,
Körbeölelve illatárral,
Mert egy pillanatra a szél elállt,
S április elgondolkodott;
Mily csodás is a kitisztult béke,
Letérdelek friss fűvére,
Jó így, nyugton maradok!

Bp. 2015. ápr.14.

(Itt egy pillanatra megtorpanok,
Két napja betöltöttem az utolsó 6.-ot!
De folytatok új szösszeneteket,
Rímeiket, megrajzolt gondolatot!
- ha az időt, erőt hozzá megadod!)

MINDEN TAVASZ EGY ÚJ KEZDET

"Arany hegy a Nílus parton" (Egyiptom)

PORSZEMEK

Arany – Por

„(...) mert én ámulva látom, hogy a Világ Teremtője és Ura nem aranyban és ezüstben, hanem a porban született” /Szent Jeromos/

Ezzel a mottóval indítom egymondatosaimat:

- Az arany felragyogtatja a fantáziát, a por rátelepszik gondolatainkra.
- Az arany hordozza a Föld ragyogását, a por emlékezik rög-állapotára?
- Aranylemezen Albinoni muzsikája, porszemekben szerteszáll a hangok harmóniája?
- Az arany birtoklása elvakíthat, egy porszem gátolja szemed látását.
- A sivatag az aranszín por óriás vékája, a folyó az arany fürdőszobája.
- Hogy arany, vagy por a fizető eszköz a túlparton már lényegtelen.

- Sem az aranyláncot, sem a port lábadon nem viszed odaátra. Aranylánc csörög vagy por tapad lábadon, itt hagyod, amikor átlépsz a halál kapuján.
- Az arany is elkábíthat, mint a por melyet kábítóként szippantasz.
- Minden porszemben ott van az arany ragyogása.
- Arany rög is porrá hullhat.
- Arany imádata - porhintés!
- Az arany imádatát és a porhegyeket is szétszórja a szél.
- Aranyfüst és porfelhő - röpteti a szellő.
- Arany foglalatban arca rég porló vonásai.
- Az arany értéke a karát, a por-karát dűnékben mérhető.
- Az arany a ma kincse, a por a ma elmúlása.
- Az arany érték, a por sem értéktelen.
- Az aranyba vésed, a porba rajzolhatod üzeneted, jeled.
- Az aranytál is lehet üres, a „portálon” ott lehet fél-életed!
- Aranykoronában mérik a Föld porát.
- Aranykarikával pecsételjük meg a „holtodiglan-holtomiglant” – míg porrá leszünk.
- A por elszáll, az arany...?
- Az aranynyomással készült nyomatot bronzporral szórják be, hogy időtállóvá legyen.
- Az arany metszés eredménye a könyv lapjainak aranyozott széle, olvasó kell, hogy por nem lepje.
- Az aranytollú mesebeli madár is porban fürdeti tollait.
- Az aranyvessző fészkes virágát homoki rétek porába fújja a szél.
- A díszhal bár piros, aranyhal a neve, élte során por sosem lepi be.
- Az aranyifjú gondtalan, léha élete a végén sem lesz több szétszálló pornál.
- Az aranyigazság fontos, mint a sivatagi remeték hagyatéka.
- Az aranyláz, mely a könnyű gazdagság vágyát szüli, elmúlik, mint a kanyonba rekedt porvihar.
- Ha hinnénk, hogy mindig aranykorban élünk, talán jobban becsülnénk jelenünk.
- Aranyló föld felett, aranyló ég alatt porzik patája az aranyLónak.
- Minden arannyá válhat egy ügyes mester kezében, de a por kihullik újai közül.
- Megtartani az arany közéletet, hogy sem sár, sem por ne szennyezzen bennünket – életfeladat.
- Aranyborjú aranygyapját is rétek, bércek pora lepte.
- Aranycsillagok is végezhetik diadalukat lóporban.

- Ha vékony aranyfüst a szerelem, az első ellenszél elsöpri, mint könnyű álmport.
- Aranyhajra nem illik rizsposros parókát tenni!
- Aranykoszorút nem termékenyít meg virágpor!

Ennyit az aranyról és a porról, az értékről és a korról – amelyben élünk, örök aranyifjún arany életet, bár lehet, hogy már minden gyűjtögetett aranyrögünk szétmállott, elfeledett vonások árkaiban rekedt!

"Aranypart" (Törökország)